Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Camerista

Domnul S. se îmbolnăvise grav. Medicul exprimase față de familie cele mai grave temeri și o apăsare grea era pe toate sufletele din casă. Și Anna, camerista, era sub această apăsare, poate chiar mai mult decât rudele.

În casa bogată, în care slujea fata, nu se interesau de Dumnezeu. Nimeni din familie nu știa ceva despre minunata mântuire în Hristos. Aceasta o deprimase deja de multe ori pe Anna, care era un copil fericit al lui Dumnezeu. Dar niciodată nu se simțise atât de tristă ca în aceste zile, când moartea neînduplecată bătea la ușă.

Cine va vorbi, așa se întreba Anna mereu, cu stăpânul ei despre mântuirea sufletului său? Dintre rudele, prietenii și cunoștințele sale - aceasta o știa - n-o va face nimeni, pentru că niciunul dintre ei n-ar fi fost în stare de aceasta. Și la fel de puțin se gândeau să cheme un predicator la patul bolnavului. Oare să moară stăpânul ei fără să fi auzit că sufletul său putea să fie salvat pentru eternitate? Nu, aceasta sigur nu era potrivit voii lui Dumnezeu.

Dar ce putea și trebuia să se întâmple?

Situația în care se afla tânăra fată nu era simplă. Să fie cumva ea însăși aducătoarea veștii bune pentru muribund? Ea s-a speriat de gândul acesta. O asemenea îndrăzneală ar putea s-o coste postul ei. Dar glasul interior îi spunea mereu: Trebuie să vorbești personal cu el. Și, în cele din urmă, după o luptă serioasă, hotărârea ei fusese luată.

Pe când familia se afla la masă și la bolnav tocmai nu era nimeni, iar Anna mai avea ceva de luat din camera bolnavului, ea a folosit ocazia. Ea a mers modestă la patul bolnavului și i-a spus:

„Domnule S., doctorul consideră starea dumneavoastră foarte gravă, dar sufletul dumneavoastră încă nu este mântuit și trebuie să vă spun că... să muriți așa..."

Mai departe n-a ajuns. O privire mânioasă a întâmpinat-o și bolnavul i-a poruncit cu ton aspru să iasă din cameră. El a adăugat că este concediată din slujbă din ziua de întâi a lunii următoare.

Anna s-a dus la treaba ei. Ea urmase vocea interiorului ei, care o presa neîncetat să vorbească și transmisese mesajul important. Restul putea să-l lase în grija lui Dumnezeu. Așa că își făcea treaba liniștită și cu inima fericită, dar pe lângă aceasta se ruga neîncetat ca Dumnezeu să Se arate stăpân pe sufletul stăpânului ei muribund și să-l mântuiască.

Enervarea bolnavului pentru „camerista nerușinată, care nu se sfiise să vorbească cu el despre moartea sa și să se intereseze de problemele sale personale" n-a vrut mult timp să se potolească. Dar și când în cele din urmă supărarea sa a început să cedeze, el n-a putut să ajungă la liniștea interioară. Ori de câte ori putea să gândească limpede în starea sa extenuată, o vedea în minte pe fată stând înaintea sa și auzea cuvintele: „Sufletul dumneavoastră încă nu este mântuit."

„Sufletul *dumneavoastră*" - acesta era lucrul cel mai grav. Ea accentuase cuvântul *„dumneavoastră"* atât de deosebit. „Sufletul dumneavoastră încă nu este mântuit." Mântuit? Trebuie să fii mântuit și se poate să fii mântuit? Există într-adevăr o continuare a vieții după moarte? - Și atunci, unde se va duce sufletul *său*?

Prima mânie făcea loc tot mai mult și mai mult unei neliniști adânci. Neliniștea s-a intensificat până la chin sufletesc și în acest chin sufletesc a pus să fie chemată Anna la patul său.

„Anna, de fapt, ce ai vrut tu să spui în dimineața aceasta?"

„Domnule S.", a răspuns fata, „nu pot să spun multe. Știu numai un lucru, că sunt mântuită și că eu, pentru că pot să-L întâlnesc pe Dumnezeu, aș muri cu plăcere pentru dumneavoastră, căci eu sunt salvată în Domnul Isus, dar dumneavoastră încă nu sunteți."

„Anna, înțeleg așa de puțin din aceste lucruri."

Atunci, am voie să-l rog odată pe un domn, pe care îl cunosc și care poate să vă spună totul foarte bine, să vă viziteze, domnule S.?" a întrebat Anna.

„Da, fă aceasta și cel mai bine imediat", a răspuns bolnavul.

O oră mai târziu ședea un bărbat simplu, dar care, ca și Anna, era un copil fericit al lui Dumnezeu, la patul distinsului domn care dorea să audă mai multe despre lucrurile pe lângă care trecuse până atunci neatent și indiferent, dar care sunt totuși atât de necesare pentru orice om să le înțeleagă. Dumnezeu deja trăsese brăzdarul prin ogorul inimii sale și nu mai rămânea decât să se arunce sămânța dătătoare de viață a Cuvântului în brazdele făcute.

Vizitatorul vorbea simplu, dar convingător, despre necesitatea convertirii la Dumnezeu. Și când bolnavul a recunoscut că viața sa n-a fost deloc în concordanță cu dreptatea și sfințenia Creatorului său, străinul a putut să-i povestească despre minunata dragoste a lui Dumnezeu, care a oferit ea însăși jertfa pentru mântuirea păcătoșilor împovărați de vină și a încălcătorilor sfintelor porunci ale lui Dumnezeu. Creștinul modest a predicat - ca Filip foarte de demult - pe *Hristos* unui suflet care asculta dornic, iar rezultatul n-a întârziat.

Domnul S. a recunoscut prin credință că lucrarea grea de pe Golgota se petrecuse și pentru binele său. El a apucat mâna mântuitoare oferită a lui Isus, marele Mântuitor al celor pierduți și în aceeași clipă au intrat pacea și odihna în sufletul său convins de păcat. Teama și spaima au dispărut.

Marea transformare petrecută cu bolnavul n-a rămas ascunsă nimănui. Începând cu familia sa, domnul S. a povestit tuturor celor care veneau la patul său, ce făcuse Dumnezeu pentru sufletul său și că acum putea să moară fericit și în pace, prin credința în lucrarea săvârșită pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a purtat în locul său pedeapsa pentru toate păcatele sale. Fie că îl înțelegeau sau nu - expresia fericită a feței sale și pacea profundă care îi transfigura întreaga ființă, mărturiseau că se petrecuse cu el ceva mare, minunat. Nu numai că era eliberat de orice teamă de moarte, ci chiar putea să aștepte cu inima fericită clipa când avea să se despartă de pământul acesta.

Anna a mai fost chemată de multe ori la patul de boală al domnului S. și de fiecare dată aceasta era o mare bucurie pentru ea.

Bolnavul nu s-a mai însănătoșit. Puterile sale au scăzut zilnic. Dar bucuria pentru minunata mântuire de care a avut parte nu l-a părăsit nicio clipă. El a putut să adoarmă în pace fericită, ca să fie pentru totdeauna cu Isus. Puțin înainte de sfârșitul său, el s-a mai exprimat încă o dată recunoscător, că pe lângă Dumnezeu, el îi datora loialei sale cameriste că acum putea să moară atât de fericit. Ea avusese curajul să vorbească cu el despre „singurul lucru care este necesar" [Luca 10.42]. Dragostea o îndemnase și ea nu se împotrivise, ci își luase inima în dinți și-l

avertizase pe stăpânul ei în momentul potrivit, pentru mântuirea sufletului căruia se îngrijora. O, dacă am fi toți „îndemnați" mai mult de dragostea lui Hristos!

Titlul original: „Das Zimmermädchen"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 262-267.